

paa disse forholdsvis faa højstbeskattede. Og vi maa heller ikke glemme, at de meget høje Indtægts- og Formueskatter slaar jo igen, naar et vist Tidspunkt kommer. Den højtærede Finansminister gjorde selv med Rette opmærksom paa den Forandring, der er sket, at medens tidligere Merindkomstskatten — det var jo den, der gav langt det meste — ikke maatte fradrages i Skatteindtægten for det følgende Aar, har vi nu indrettet det anderledes; vi er for saa vidt vendt tilbage til mere ordinære Forhold, som vi har indarbejdet Tillægsskatterne i den almindelige Formue- og Indkomstskat for det enkelte Aar, og som Følge deraf kan Formue- og Indkomstskattelovens Principper anvendes ogsaa i den Henseende, at der kan ske Fradrag af Skatten. Den højtærede Finansminister gjorde gældende, at det blev en meget ubehagelig Historie for den, som er Finansminister i 1921—22. Ja, det skal den højtærede Finansminister have Ret i. Det er ogsaa en Ting, man maa tage med i Betragtning, naar vi lægger vort økonomiske Bestik, at i det Aar vil der, hvor højt vi end sætter vor Indkomst- og Formueskatteprocent, komme et forbavsende ringe Udbytte ud deraf. Man maa huske paa, at det virker netop oppe i Toppen, det bliver ikke en proportional Stigning, men en Stigning, der gaar langt, langt ud over det forholdsmæssige, idet de vedkommende kommer op i højere Skatteklasser.

Derfor mener jeg, det er bydende nødvendigt, at vi snart faar en gennemgribende Skattereform, der omfatter ikke alene Statsskatterne, men ogsaa Kommuneskatterne. Det er ikke min Opgave her i Dag at tale om det hele kommunale Skatteproblem, men naar man ser, hvorledes det gaar, særlig i vore større Købstadkommuner, kan man ikke andet end grue for den finansielle Fremtid, som tegner sig her. Og der er jo det ejendommeligt usunde ved det, at det er de samme Skatteklæder, man hugger ind paa fra Stats- og Kommunes Side, uden at der er sat nogen virkelig Begrænsning. Der maa drages fastere Grænser mellem Statsbeskatning og kommunal Beskatning for de store Skatteobjekters Vedkommende — og her tænker jeg da ganske særlig paa Formue og Indkomst og faste Ejendomme —, og der maa en mere alsidig Skatteordning til. Der maa, kort sagt, foretages en samlet Overvejelse af samtlige stats- og kommunalfinansielle Forhold, en Overvejelse, som maa føre til en gennemgribende Omordning af hele vort Skatte-

væsen for at faa det lagt paa et bedre og solidere Grundlag og for at komme bort fra det overordentlig tilfældige, som har udviklet sig i vore Skatteforholds Ordning under Krigen, idet der har været visse Omraader, som man paa Grund af Forholdenes Natur slet ikke har kunnet røre ved, og andre, som man har maattet udnytte paa en Maade, der stemmede med Øjeblikkets Krav, men ikke er egnet til at gaa ind i et varigt Skattesystem. Vi har alle kendt en lykkelig Tid — jeg mener Tiden før Krigen, og jeg kan sige næsten i Generationer før Krigen —, hvor Statsskatten, og man kan ogsaa for de allerfleste Kommuners Vedkommende sige de kommunale Skatter, altsaa Beskatningen i det hele taget, men navnlig Statsbeskatningen, nok var noget, man kunde gnave over og skælde ud over, men som ikke øvede nogen virkelig dybere gaaende Indflydelse paa den enkeltes økonomiske Ve og Vel. Naar man et Øjeblik beskæftiger sig lidt med Fortiden paa dette Omraade, ser man, at det var ganske smaa Skattesatser, det den Gang drejede sig om. Man kunde kun gøre noget stort ud deraf ved at ride paa Princippernes høje Hest, men i Realiteten var det ikke meget store Byrder, der blev paalagt Befolkningen, hverken paa den ene eller paa den anden Maade, og navnlig ikke Byrder, som blot nogenlunde væsentlig kunde paavirke de vedkommende Statsborgeres hele økonomiske Stilling. Gaar vi noget længere tilbage i Historien, til Enevældens Dage, særlig det 18de Aarhundrede, ser vi, hvorledes Statsskatterne var af en saa trykkende og tyngende Karakter, at de virkede ruinerende paa mangfoldige, paa det allerdybeste greb ind i den enkeltes hele økonomiske Velfærd og greb uheldigt bestemmende ind ogsaa i Udviklingen af Erhvervsforholdene. Jeg frygter for, at man hele Verden over igen er ved at nærme sig den Tid, hvor Beskatningen, særlig Statsbeskatningen, faar denne dybt indgribende og for mange ødelæggende Karakter. Man behøver saamænd slet ikke at komme op til de meget høje Skatteydere for at finde dette Fænomen eller til de af den højtærede Finansminister omtalte enkelte Tilfælde, hvor en Mand kan komme til at betale i Skat endog mere, end hans Indtægt har været. Men hvis man vil se paa, hvor tung Skattebyrden kan blive for mange Enker og lignende Folk, som kun har en fastgjort Formue, Overformynderimidler o. lign., paa en 50 000 à 100 000 Kr. at leve af, vil man se, at ogsaa for saadanne Ejere af mindre Formuer kan Skat-